

ASLĂNEȘTIILOR MEI

Prof. CRISTINA MANDAE

Acum 10 ani, într-o oră obișnuită de istorie, la o clasă a X-a neobișnuită (adică exuberantă și dornică de experiențe noi), a răsărit o idee, o propunere, un plan, un proiect ambițios - să înființăm o trupă de teatru! M-am molipsit rapid de entuziasmul lor, fără să știu ce înseamnă, practic, această provocare.

Ideea s-a rostogolit și a devenit un bulgăre de aspirații și interese comune.

Prima piesă montată, care nu se uită niciodată (la fel ca prima dragoste...) a aparținut „teatrului absurdului” ilustrat de Eugen Ionesco - „Exerciții de conversație și pronunție franceză pentru studenți americani”, primul Festival Național de Teatru „Copil în Europa” și prima scenă adevărată pe care s-a jucat - Teatrul „Merlin” - au venit la trei săptămâni după înființarea Trupei, aducând și primul premiu - Special „Pentru dificultatea repertorială”. Bucuria a fost uriașă pentru toți: pentru „membrii fondatori”, pentru părinții acestora, pentru profesori, colegi...

An de an, generație după generație, Trupa devenea tot mai solidă, mai stabilă și mai unită. Afinitatea, afectivitatea și afecțiunea erau, împreună, liantul de nezdruccinat, ignorând invidiile mărunte, comentariile tendențioase sau criticile nefondate.

„Actorii” au devenit treptat maturi, oameni importanți, și-au construit cariere frumoase (medici, avocați, ingineri, profesori, etc.) și au tânjit mereu să se revadă pentru a depăna amintiri prețioase, de pe scenă sau din culise... S-au creat mari iubiri și prietenii pe viață! Când ne întâlnim vorbim „în replici” și ne mirăm cum de le mai ținem minte.

Turneele Trupei au rămas în memoria colectivă: Vârșeț, Roman, Alba Iulia, Cluj, Deva... Momente unice, clipe de neuitat, amintiri frumoase... Spectacole memorabile, grele de replici și trăiri, personaje conturate magistral, ore de repetiții și valuri de aplauze și aprecieri.

„Pop Cira și Pop Spira” de S. Stremac, „Doamna Ministru” și „Doctor în filosofie” de B. Nusici, „Cântăreața cheală” de E. Ionesco, „Istoria comunismului povestită pentru bolnavii mintal” de M. Visniec, „Gaițele” și „Marcel et Marcel - Rochii și Mantouri” de Al. Kirîțescu, „Insula” și „Steaua fără nume” de M. Sebastian, „Nota zero la purtare” de V. Stoescu și O. Sava, „Maitreyi” după Mircea Eliade... Lista e și mai lungă...

Concursuri, festivaluri, parteneriate... - altă listă lungă.

25 de spectacole montate!

Zece ani de crâmpie de suflet, de iubire, prietenie și respect reciproc. Joaca de-a teatrul s-a transformat într-un joc serios, elaborat, fragmentat în detalii, rezultat al unui efort colectiv, asumat de o echipă responsabilă și creativă.

Au existat și momente de impas, impostura, aroganța și vedetismul au încercat să estompeze spiritul deschis, sincer, fără echivoc al trupei... Dar, valorile perene au rezistat!

Calitatea actului artistic, fair play-ul, abnegația, talentul și dăruirea rămân pilonii principali ai unui edificiu impunător și maiestos, durabil și puternic.

O reverență adâncă și solemnă, o parte din sufletul meu - ASLĂNEȘTIILOR MEI!

P.S.:

Astăzi, Trupa de Teatru „ASLĂNEȘTIILOR MEI” se află într-o perioadă fastă! De multă vreme nu am mai simțit atâta bucurie, veselie, energie, concordie și armonie! Un suflu nou, proaspăt, dinamic, plin de miresme îmbietoare, de spontaneitate, cu oameni inteligenți și inimoși, cu repetiții nocturne online, cu dezbateri regizorale amuzante și aplicate. Un cadru perfect în care s-a născut spectacolul cu numărul 25: „Iată-mă, iartă-mă” adaptare după Liviu Rebreanu.

Dar, aceasta este o altă poveste frumoasă!

PORTRET DE LICEAN ACTIV

„Aslanul” m-a învățat putere, perseverență și pașii spre succes

Elisabeta Gujbă și Vlăduț Monenci, din clasa a XII-a B, au fost doi dintre cei mai implicați elevi ai liceului nostru. I-ați putut vedea participând în concursuri, excursii, dar, cel mai des, pe scenă, încântând publicul prin personajele pe care le-au adus la viață. Vă invităm acum să citiți următorul interviu, în speranța că răspunsurile lor vă vor da curaj în viața de licean.

1. Ce au însemnat pentru tine anii de liceu?

Eli: Anii de liceu, pentru mine, au reprezentat perioada când m-am descoperit pe mine cu adevărat, în care am aflat ce îmi place și ce nu îmi place să fac, în care am experimentat toate tipurile de emoții și, cel mai important, perioada în care am descoperit ce înseamnă adevărata prietenie. Aș putea spune că asociez cuvântul „liceu” cu termenul „eu”, pentru că în timpul liceului m-am definit ca persoană.

Vlăduț: Anii de liceu au fost cei mai frumoși ani. Am început să mă cunosc din ce în ce mai bine ca om, mi-am descoperit noi pasiuni și mi-am făcut prieteni.

2. Care consideri că este factorul comun, pentru tine, dintre viața socială și studiu, în liceu?

Eli: Factorul comun dintre viața socială și studiu a fost echilibrul dintre învățare și distracție. Atât la școală, cât și în viața de zi cu zi, acest echilibru a devenit parte din viața mea, reușind astfel să ajung o elevă bună, fără a mă simți vreodată depășită de situație sau fără timp pentru prietenii și dorințele mele.

Vlăduț: Consider că, pentru mine, factorul comun dintre viața socială și studiu sunt activitățile extrașcolare, precum teatrul sau diverse concursuri, din care am învățat lucruri noi, în timp ce mă distram și mă simțeam bine.

3. Dacă ar fi să scrii o carte despre viața ta de licean, care ar fi un eveniment despre care ați povesti iar și iar?

Eli: Dacă aș scrie o carte despre viața mea de licean, aș scrie din nou și din nou despre problemele și momentele grele, deoarece în aceste momente se formează prietenii, crește solidaritatea grupului.

Vlăduț: Evenimentul despre care aș povesti neîncetat, într-o carte despre viața mea de licean, ar fi momentul în care am susținut proba pentru trupa de teatru, deoarece, de fiecare dată când îmi aduc aminte de acel moment, îmi vine să râd. Țin minte cum îl interpretam pe Nae Cațavencu. Eram acolo, pe scaun, spunându-mi replica și, deodată o uit, mă ridic frumos, mă uit peste ea, revin și îmi termin rolul de parcă nimic nu s-a întâmplat, am zâmbit, am mulțumit și am plecat.

4. Ce sfaturi ai pentru boboci?

Eli: Pe boboci i-aș sfătui să nu pună la suflet tot ce aud și tot ce văd în jur, pentru că aproape nimic nu este așa cum pare la început. Să se bucure de fiecare moment, deoarece oricât de greu și de rău ar părea acum, vor ajunge să realizeze că este cea mai frumoasă perioadă a vieții lor. Nici eu nu credeam, când alții îmi spuneau asta, dar acum, nu doar că o cred, o simt. Un alt sfat important, ar fi să încerce orice, niciodată nu știi ce îți place până nu încerci. Nu vă concentrați pe note, fiecare 10 nu va mai însemna nimic peste ceva timp, concentrați-vă pe voi și pe ce considerați voi o prioritate, nu cei din jur.

Vlăduț: Să fie ei înșiși mereu, să încerce orice activitate din școală, deoarece ai posibilitatea să te descoperi și să îți faci noi prieteni, dar cel mai important, le-aș spune să se afirme de fiecare dată, dar să o facă într-un mod diplomat și frumos.

5. Dacă ar fi să recomanzi o carte, care ar fi alegerea ta?

Eli: Dacă ar fi să recomand o carte, aș recomanda „Totul se termină cu noi” de Colleen Hoover pentru că este o carte modernă, pe placul adolescenților și care, cred că transmite un mesaj foarte

important pentru viața de licean, anume să te pui mereu pe tine pe primul loc și să continui să îți prioritizezi propria persoană, chiar și în momentul în care iubești. Adesea, adolescenții neglijează școala din cauza iubirii, iar cartea le demonstrează că, până și în viața de adult, tu trebuie să fi cel mai important pentru tine.

Vlăduț: Cartea pe care o recomand, deși nu sunt un mare cititor, este „Amândoi mor la sfârșit” scrisă de Adam Silvera. Această carte se bazează pe ideea că există o companie care știe când vei muri și te anunță cu 24 de ore înainte pentru a-ți trăi ultimele clipe exact așa cum ai visat mereu.

6. Cum a apărut „gustul” pentru teatru?

Eli: „Gustul” pentru teatru a apărut de nicăieri așa putea spune, mi-am dorit ceva nou după lunile de stat în casă din perioada pandemiei, iar mie plăcându-mi să vorbesc și să mă exprim, am hotărât să încerc opțiunea teatrului, care s-a dovedit a fi cu adevărat pentru mine.

Vlăduț: „Gustul” pentru teatru a apărut înainte de liceu, încă din generală, când mai participam la diverse scenete și concursuri de recitat poezii în grai bănățean. Așadar, am continuat și în liceu cu această pasiune.

7. În care piesă de teatru jucată ai reușit să îți transpui cel mai bine emoțiile?

Eli: „Dansul milioanelor” a fost piesa mea preferată, iar toate rolurile veneau „mănușă” actorilor și acest lucru a făcut ca piesa să devină povestea noastră, nu doar un simplu text pus în scenă.

Vlăduț: În ultima piesă în care am jucat, adică în „Profesorul de franceză” deoarece îmi plăcea contextul, sfârșitul liceului, caz în care mă aflu și eu acum. Chiar dacă eram la sfârșitul clasei a unsprezecea când am jucat-o, am reușit să mă transpun acelor sentimente.

8. Imaginează-ți că s-a inventat călătoria în timp. Care ar fi anul de liceu în care v-ați întoarce și de ce?

Eli: Dacă aş putea retrăi un an de liceu, acesta ar fi cu siguranță clasa a XII-a. A fost anul în care m-am simțit cea mai apropiată de colegi, anul în care am trăit fiecare emoție la maxim, anul în care am legat prietenii ce nu păreau că vor exista în trecut, anul în care am realizat însemnătatea liceului în viața mea.

Vlăduț: Dacă ar fi posibil acest lucru, eu m-aș întoarce înapoi în clasa a XI-a, deoarece a fost perioada în care am descoperit cel mai bine acest liceu, din cauza celor doi ani de stat acasă în perioada pandemiei.

9. Există vreun regret în urma timpului petrecut în liceu, până acum?

Eli: Aș putea spune că există regretul încercării de a fi mereu prima la orice, ceea ce devine obositor și sufocant după o perioadă de timp și regretul neexprimării părerii despre diferite aspecte din școală.

Vlăduț: Normal, ca orice om, am și eu regrete, mai ales din perioada liceului, dar nu este niciunul destul de mare încât să vreau să-l schimb. Toate lucrurile prin care am trecut, toate bucuriile, dezamăgirile și prostiile pe care le-am făcut au determinat omul care sunt acum, gândirea pe care o am.

10. Ce carieră ți-ai dori să urmezi?

Eli: Nu pot spune că mi-am ales cariera de vis încă, dar totuși aş putea zice că mă văd într-un laborator, peste câțiva ani.

Vlăduț: Am mai multe în minte, principala fiind să devin medic, dar mi-ar plăcea și o carieră în domeniul educațional, să fiu profesor. Dacă aş deveni profesor mi-ar plăcea să vin și să predau aici, la acest liceu.

11. Cu ce gânduri pleci din „Aslan”?

Eli: Din „Aslan” plec cu gândul că, deși au existat momente grele și uneori exagerate, acestea m-au făcut să realizez că pot trece peste orice și că sunt pregătită să înfrunt orice provocare va urma mai departe. „Aslanul” m-a învățat putere, perseverență și pașii spre succes.

Vlăduț: Din acest liceu plec cu tot felul de gânduri, de fericire, tristețe, mândrie, dar, predominant, este cel de împlinire. Simt că am reușit să experimentez cât de mult am putut viața de licean.

Au consemnat:

DENISA SARA BOJINCĂ, clasa a XI-a B

DENISA MARIA TILEA, clasa a XI-a B

STAREA DE BINE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. ALINA RIANA STAN

„Fii tu schimbarea pe care vrei să o vezi în lume!” (Mahatma Ghandi)

Se vorbește în ultimul timp din ce în ce mai mult despre starea de bine a profesorilor.

În educație, în ultimii ani, starea de bine sau *wellbeing* a devenit o componentă importantă, cel puțin în viziunea celor responsabili de calitatea educației și a vieții beneficiarilor educației. Tema este adusă în discuție în conferințe, webinare, la diverse întâlniri ale profesorilor, probabil dintr-o nevoie de susținere reciprocă sau de reziliență în contextul pandemic.

De ce este importantă starea de bine? Am aflat că starea de bine sau bunăstarea psihologică a fost analizată la sfârșitul anilor '60 de către psihologii americani M. Yakhodoy, H. Kentrilom, care au asociat bunăstarea psihică a personalității cu emoțiile plăcute, cu modul în care o persoană preia din jurul său tot ceea ce-i aduce folos, dar poate fi rezultatul dezvoltării și autodezvoltării personalității.

Așadar, este necesar să ne preocupăm de starea noastră de bine pentru a atinge și starea de bine a elevilor. Schimbarea în educație nu vine doar la nivel de organizare, structură, cadru, conținuturi, cât și prin adoptarea unei mentalități deschise, prin capacitatea de a ne adapta, printr-o atitudine pozitivă, dar mai ales prin dragostea pentru ceea ce facem. Starea de bine a profesorului va fi întotdeauna spre binele elevului.

Dacă vorbim despre măsurarea stării de bine, specialiștii identifică două direcții: una obiectivă - care folosește criteriile precum: veniturile, nivelul de educație sau starea de sănătate și una subiectivă - aici intră tot ceea ce consideră un individ că e important pentru stare lui de bine - judecățile în legătură cu satisfacția în viață și echilibrul afectiv sau măsura în care nivelul de afect pozitiv depășește nivelul de afect negativ în viața individului.

Mai există și conceptul de stare de bine psihologică, propus de Carol Ryff, pe care îl divide.

S-a înțeles, cel puțin teoretic, și s-a văzut și faptic că nu e de ajuns să mergem la clasă și să predăm dacă suntem dascăli, ci contează și impactul pe care îl avem asupra celor în fața cărora ne aflăm. Cercetările arată că starea de bine este o resursă interioară importantă, care permite unei persoane să își folosească la maximum potențialul, să lucreze productiv, să facă față stresului și provocărilor vieții, să contribuie la comunitate și să creeze o viață plină de sens, aliniată cu propriile valori. Starea de bine este fundamentul pentru sănătatea fizică, emoțională, mentală și socială.

Starea de bine nu se raportează în mod egal pentru fiecare individ. Ceea ce pe mine mă mulțumește și îmi face plăcere poate fi un real disconfort pentru cel de lângă mine. Pe unii dintre noi ne mulțumesc lucrurile materiale, statutul social, pe alții dimpotrivă. Unii elevi au înclinații artistice, alții matematice, unii elevi se simt bine citind o carte, alții rezolvând probleme la chimie.

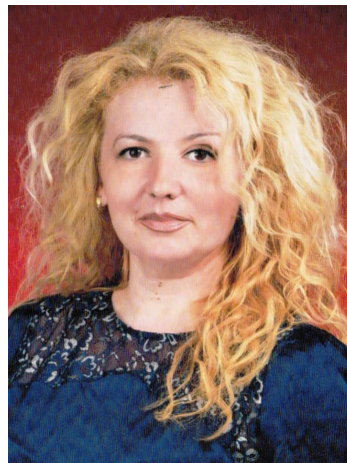
Atunci când vom învăța ceea ce ne place cu adevărat, când ne vom descoperi pe noi înșine, când vom înțelege că educația nu se referă doar la cunoștințe, atunci când vom înțelege unicitatea fiecărui individ, putem vorbi despre starea de bine.

Un alt aspect îl reprezintă capacitatea mediului educațional de a fi unul prietenos, bazat pe colaborare, prietenie, suport și diversitate.

Secretul stării de bine stă în puterea zâmbetului pus pe chip, care produce schimbări fizice și psihice sănătoase în organism la nivel celular, poate îmbunătăți și bunăstarea mentală, ridicându-ne stima de sine, provocând modificări chimice în creier, care ne ajută să ne schimbăm pozitiv starea de spirit.

Pe plan personal starea de bine este dată de practicarea unor hobby-uri, a pasiunilor, iar la locul de muncă de un mediu plăcut, o colaborare frumoasă între colegi și învățarea continuă ce ne pot conferi echilibrul necesar.

Neuroștiința demonstrează că starea de bine stimulează procesul cognitiv și afectează succesul în viața de adult, iar angajatorii apreciază atitudinea pozitivă, calitățile și comportamentele specifice (dimensiunea subiectivă a stării de bine) la fel de mult ca și competențele profesionale.

ECHIPA „ASLANIANA” ÎN CONCURSUL „LIDER EUROPEAN” 2022

CAMELIA MARIA CĂRĂBAȘ, clasa a XI-a B

CLAUDIU SPIESCU, clasa a XI-a B

Echipa „ASLANIANA”: Denisa Sara Bojincă, clasa a XI-a B; Camelia Maria Cărăbaș, clasa XI-a B; Denisa Maria Tilea, clasa a XI-a B; Claudiu Spiescu, clasa a XI-a B.

La începutul lunii octombrie a acestui an școlar, doamna profesoară Cristina Mandae ne-a propus să participăm la concursul „LIDER EUROPEAN”, organizat de Comisia Europeană în România, derulat în parteneriat cu

Ministerul Educației. Obiectivele acestui concurs sunt de a spori și consolida spiritul Uniunii Europene în rândul tinerilor, în contextul activităților legate de valorile și temele europene.

Astfel, echipa noastră trebuia să vină cu o idee de proiect, ce poate să îmbunătățească sau să rezolve o problemă din comunitatea noastră.

Echipa „ASLANIANA” a venit cu ideea de a organiza un eveniment cu tematică medievală, care are ca scop promovarea unui obiectiv istoria

al orașului: Castelul Huniade, având în vedere starea de degradare și neutilizarea acestui spațiu în scop cultural.

După ce a ales ideea proiectului, echipa a început munca de documentare a informațiilor și a efectuat o deplasare la obiectivul ales, pentru a face fotografii și a putea prezenta starea actuală a clădirii.

Proiectul constă în mai multe etape, cum ar fi demersurile pe care trebuie să le facem pentru a primi aprobări din partea instituțiilor publice, stabilirea datei desfășurării evenimentului, stabilirea unui protocol de desfășurare, încheierea unor parteneriate cu alte instituții, mediatizarea evenimentului și contactarea unor invitați speciali.

Pentru a vedea ideea noastră, în următorul pasaj aveți descrierea zilei evenimentului prezentată în concurs: „Deschiderea oficială a evenimentului va începe cu alocuțiunea domnului profesor Ioan Hațegan. Artiștii meșteșugari locali vor avea la dispoziție standuri special amenajate în cadrul cărora vor realiza produse precum: obiecte vestimentare și casnice, marochinărie, bijuterii, accesorii. Publicul va putea achiziționa sau confecționa, sub îndrumarea artizanilor, aceste produse. Vor fi de asemenea amenajate standuri ale creatorilor de artă: tablouri, gravuri, bijuterii, obiecte de sticlă.(...) La finalul evenimentului, trupa „Nomen est omen” va susține un concert de muzică medievală.”

Totodată, în proiect au fost incluse și câteva propuneri de promovare și reabilitare a castelului, cum ar fi: antrenarea unor instituții abilitate pentru curățenia și întreținerea spațiilor publice din proximitate sau

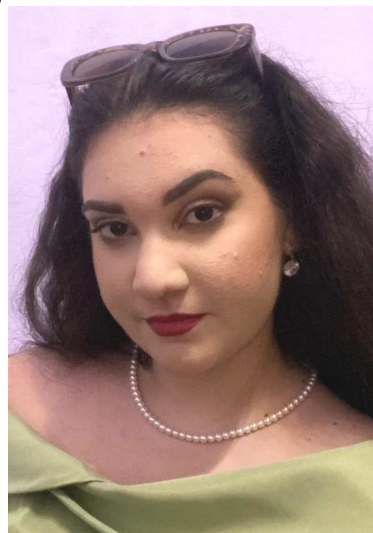
contactarea unor firme din Timișoara dispuse să își ofere resursele proprii, în schimbul reclamei în timpul desfășurării evenimentului. După ce echipa a terminat proiectul, acesta a fost trimis și se așteptau rezultatele muncii depuse. În data de 22 noiembrie 2022 rezultatele au fost afișate și „ASLANIANA” a reușit să adune 82 de puncte. Un rezultat îmbucurător.

A fost o experiență frumoasă care ne-a dezvoltat cunoștințele și ne-a mobilizat să lucrăm în echipă.

„INVITAȚIA LA VALS” - UN DANS DE AMBIȚII, MÂNDRIE ȘI PASIUNE

DENISA SARA BOJINCĂ, clasa a XI-a B

6

„Totul s-a sfârșit: nu îmi rămâne decât să mă sinucid.” Prin aceste cuvinte ni se deschide întortocheata poveste de dragoste dintre Tudor și Micaela. Naratorul-personaj este cuprins de remușcări, repetându-ne că „modul inedit în care am ucis-o m-a scăpat de rigurile legii penale”. Suntem astfel în punctul culminant, moment în care naratorul reia firul povestirii de la început, retrăind anii ce l-au adus în pragul acestor cugetări.

Tudor este un tânăr chipeș, carismatic, care se bucură să fie în centrul atenției, să fie admirat de prieteni și colegi. Învăță din vanitate, iar plăcerea sa ascunsă este aceea de a-și părăsi iubitele într-un mod „brutal, necruțător”. După terminarea liceului, el ajunge student la Facultatea de Drept din București. În timpul unei petreceri este nevoit să danseze cu „o brunetă înaltă... ceea ce atrăgea erau ochii ei mari și luminoși.” Mai târziu, Tudor descoperă că această brunetă este chiar Micaela, fata pe care este hotărât să o cucerească.

Astfel, pornim împreună cu cei doi protagoniști într-un dans de ambiții, mândrie și pasiune. Aflând că sunt vecini, Tudor începe să îi trimită scrisori de dragoste. Ea le înapoiază, fapt ce îl ambiționează și mai tare. „Cine era ea? Ce voia? Încotro o mânau pașii? Numai semne de întrebare. Nu știam nimic din viața ei și, iată, mă apucasem s-o ancorez de existența mea.” Scrisorile continuă să ajungă în poșta Micaelei, alături de invitații la întâlniri târzii.

Povestea de dragoste nu începe însă decât mult mai târziu, când cei doi se sărută în apartamentul Micaelei. De la acest sărut totul devine mult mai luminos din perspectiva naratorului. „Când o priveam, ochii mi se umpleau de bogăția ei și bogăția asta nu se mai sfârșea. Aș fi putut să mă consider cel mai bogat om din lume.” Micaela și Tudor își împletesc viețile, creând amintiri pline de dragoste.

Însă, atunci când orgoliul iese la suprafață, iar trufia câștigă în detrimentul iubirii, nu mai este decât un pas până la finalul tragic, ce se construia încet în a doua parte a cărții. Iubirea celor doi se dovedește a fi un trandafir roșu, proaspăt înflorit, plin de pasiune și dorință, dar și de spini, ce au scos la iveală partea mai puțin frumoasă a dragostei, cea care te face să țipi, să plângi, să fugi, deși nu îți dorești nimic mai mult decât să stai. „Bucuria noastră avea un sâmbure de tristețe și cred că sunt rare bucuriile întregi.”

Felul în care naratorul dezvăluie detaliile te face să nu lași cartea din mână până ce nu ajungi la final, cu sufletul la gură și ochii larg deschiși, devorând rândurile de regrete și speranțe. Tudor și Micaela s-au lăsat conduși de acest dans distructiv, trăind fiecare clipă de parcă ar fi fost ultimul lor moment de fericire. Întrebarea este dacă a meritat ca ei să se lase consumați de aceste sentimente, iar răspunsul meu este că da, merită. Dragostea nu este un sentiment, este o trăire ce te face să pierzi șirul propriei existențe. Nu mai există decât persoana pe care o iubești, iar tot ce faci este pentru ea, pentru a-i demonstra că sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Micaela și Tudor și-au demonstrat reciproc că pot iubi, dar și că pot fi cruzi, că pot duce o viață separată și totuși împlinită. Însă, în adâncul sufletului, dincolo de vanitate, sufletele lor au rămas mereu legate, dincolo de timp, dincolo de spațiu. „Adică greșesc: cum să fac o comparație, când nu te-am iubit decât pe tine?”, „În orice caz, numai dragostea și creația fac viața vrednică de a fi trăită și, totodată, de a fi părăsită fără regret.”

Într-o lume ideală, Micaela și Tudor și-ar fi petrecut întreaga viață unul lângă celălalt. Ar fi îmbătrânit împreună într-o casă modestă din București. În realitatea noastră, cei doi au fost cuprinși și stinși de propria flacără. Prin această carte, Mihail Drumeș mi-a aprins plăcerea pentru cărțile scrise de autori români. „Invitația la vals” este o carte care nu face parte din lista lecturilor obligatorii din programa școlară, dar este o carte ce merită citită măcar o dată în viață. Este mai mult decât o carte, este o realitate și un vis. „Pretutindeni Micaela! Obsesie uriașă, copleșitoare, trebuință ca aerul și lumina.”

O ALTFEL DE RECENZIE, O NOUĂ ABORDARE: SĂ CUNOAȘTEM RĂZBOIUL RAUL NEMEȘ, clasa a XI-a B

M-am aventurat într-un studiu amănunțit al unui palpitant tratat intitulat „Arta Războiului”, apărut în Occident, în secolul XVIII, scris de Sun Tzu, un înțelept asiatic, fost general de război, un tratat pe care l-am primit de la o persoană dragă mie, într-un moment în care chiar mă consideram într-un război adevărat.

Înainte de a deschide cartea, am avut o idee, aceea că, dacă voi citi tratatul, voi ști cum să-mi port războaiele și cum anume să-mi „atac” dușmanii. Spre surprinderea mea, acest tratat mi-a pus bazele unei noi perspective.

În primă fază căutam un raționament logic, o definiție a războiului, un început al puzzle-ului meu, unde ultima piesă avea să fie ultima pagină. Lucrurile au decurs contrar așteptărilor mele, deoarece nu exista succesiune, nu aveam un fir pe care să-mi conturez viziunea, era totul așa de ambiguu: mă simțeam ca-ntr-o secvență semnificativă din tratat: „lupta pe mai multe fronturi e bolnăvicioasă”. Conținutul nu-mi contura ideea, nu știam unde greșesc.

Strategia se lăsa descoperită la câteva pagini distanță - o strategie la care mă voi gândi mult timp de acum înainte: „Războinicii victorioși câștigă mai întâi și apoi merg la război, în timp ce războinicii învinși merg mai întâi la război și apoi caută să câștige.” - un punct de referință nou în ceea ce privea învățătura mea, dar care a lansat în mintea mea un mare semn de întrebare: ce înseamnă cu adevărat pentru mine succesul? Ce caut eu de fapt?

Câștigul însemna pentru mine satisfacția din urma haosului creat - mă gândeam eu. Și brusc, citesc altă frază, o frază bizară la prima vedere și răsculitoare la multe alte recitiri: „În mijlocul haosului există și oportunitate.”. Din acel moment am început să creez oportunități - să mă redescopăr.

În continuare, în mintea mea se afla dorința de cercetare. Luându-mi ca reper experiențele și trăirile și trecându-le prin filtrul informațiilor noi-descoperite am identificat că „sufeream” de o dificultate de abordare. O nouă tactică se lasă absorbită pe una din paginile tratatului: „Cugetă și discută înainte de a acționa.”. Începusem brusc să râd, dar a durat puțin și aici mi-am dat seama de evoluție. Gândurile mele-mi șopteau: Dacă într-un război discuți, de ce să n-o faci și înainte? Ce te împiedică? Răspunsul e unul simplu: prejudecata. Această distorsiune ne împiedică să nu comunicăm înainte de război. În altă carte citisem că frica înseamnă să îți imaginezi rezultate negative pentru o acțiune pe care nici măcar nu ai făcut-o. Consider că prejudecata funcționează pe același principiu ca frica, și ambele pot fi remediate de un singur sentiment: iubirea.

Să revenim puțin asupra cuvântului „rezultate” și să-l analizăm contextual în tratat. Începem, negreșit, cu baza rezultatului, adică obiectivul: „Victoria e obiectivul principal al războiului.” - din această frază am învățat ce înseamnă rezultate, ce înseamnă victorie și ce înseamnă război. Războiul meu cu acest tratat a fost unul frumos, plin de energie și dorință, și victoria e pe măsură, și e doar una: CUNOAȘTEREA. Cunoașterea înseamnă informație și confort care conduc la progres, este cheia fundamentală către succes în contextul unui război. Pe orice front, cu orice armă, împotriva oricărui dușman, fără cunoaștere nu poți atinge ineditul. „Cunoașterea de sine este începutul tuturor înțelepciunilor” spune Aristotel, și eu sunt într-unul totuși de acord, deoarece sunt cel mai nou și mai entuziasmat fan al cunoașterii interioare.

Remarc, cu mult entuziasm, parcursul meu recent prin trei momente de reper, esențiale formării mele viitoare: momentul de luptă interioară și exterioară în cadrul „războiului”, momentul de acceptare și de descoperire în timpul documentării și, desigur, momentul de reinventare, de redescoperire, de fericire! De acum înainte știu cum să-mi port războaiele!

Recomand tuturor această carte, indiferent de vârstă sau de etapa de viață, este o carte de referință, o carte care face diferența. Este o carte modelatoare, care te poartă până în inima războiului, chiar în inima TA!

EXISTĂ DREPTUL LA VIAȚĂ, ÎNSĂ EXISTĂ ȘI UN "DREPT DE A MURI"?

Eseu participant în cadrul Concursului Național „Vârstele Filosofiei” 2023

KARINA LAURA LUKACS, clasa a XII-a A

După cum spune și vorba latină *memento mori*, trebuie să ne amintim că vom muri. Însă întrebarea al cărei răspuns va fi argumentat în acest eseu este dacă moartea survine pur și simplu ca sfârșit al existenței, de la Dumnezeu sau altă formă a divinității, sau avem într-adevăr un drept asupra morții precum îl exercităm în subînțeleș pe cel al vieții. Problematika existenței unui drept la moarte trebuie așezată în raport cu definirea drepturilor universale și stabilirea rolului credinței în afirmarea dreptului de a muri.

Acest drept există zilnic prin simplul fapt că oameni mor. Însă această realitate a condiției umane nu este suficientă pentru a argumenta existența unui drept pe care îl consider inalienabil și universal. Problematika aceasta poate fi argumentată cel mai eficient prin așezarea temei citate în considerentul întrebării filosofice adresate de Albert Camus, configurată într-un context contemporan și relatabil condiției umane. Mai mult, voi argumenta că dreptul de a muri și dreptul la libertate sunt complementare.

Construind dreptul la moarte după modelul dreptului la viață vom obține un drept universal (H. J. McCloskey, „Dreptul la viață”)¹. Un drept la viață cere implicit un drept la moarte prin condiția umană și prin împlinirea acestor condiții date de H. J. McCloske. Întrucât dreptul de a muri îndeplinește aceste criterii, nu numai că dreptul la viață și dreptul de a muri se pot afirma în oglindă, dar sunt și drepturi complementare, alăturându-li-se dreptul la libertate. Prin exercitarea dreptului de a muri este posibilă exercitarea într-adevăr a libertății, considerându-se că autonomia corporală individuală cade sub protecția dreptului la libertate indiferent de alte criterii socio-politice, referindu-ne în acest caz la problematica afirmării autonomiei în anumite regiuni geopolitice.

Vom argumenta de ce moartea nu este un rău pur, unidimensional. După Nagel: „Evident că dacă moartea este un rău, lucrul acesta nu se poate datora trăsăturilor ei pozitive, ci numai faptului că ea ne privează de ceva”². În cazul unei persoane perfect fericite, moartea este răul suprem tocmai deoarece emite teama privării de viață, scurtării acesteia și, implicit, lipsei posibilității de a acumula experiențe - care indiferent de natura lor, bune sau rele, reprezintă partea pozitivă prin simpla existență. Pe de altă parte, în cazul unui suferind, moartea poate fi percepută drept calea spre eliberarea din labirintul suferinței. Caracteristica pozitivă a morții în acest context este chiar faptul că îl privează pe cel în cauză de mai multe suferințe. Experiențele nu mai sunt dezirabile, iar moartea nu mai este un corespondent negativ al vieții tocmai deoarece nu mai reprezintă astfel ceva ce înlătură aspectele pozitive ale vieții, întrucât pentru suferindul nostru acestea nu mai există. Conform lui Thomas Nagel: „Dacă vrem să dăm sens concepției că este rău să mori, trebuie să plecăm de la ideea că viața este un lucru bun, iar moartea este corespondentul ei negativ - cu alte cuvinte că moartea este un lucru rău nu datorită vreunor trăsături specifice pe care le-ar avea, ci datorită faptului că ea înlătură ceva dezirabil.”³

Consider că dacă viziunea asupra vieții este una care coincide cu ideea conform căreia fiecare individ oferă existenței un sens de la sine, adică ne referim la un concept care definește o societate în care nu este acceptat în mod universal un sens al vieții, ci fiecare persoană aduce asupra-i propria credință, atunci, printr-o presupunere logică, putem afirma că într-un număr de cazuri, scopul vieții este sfârșitul, ergo moartea. Astfel, dacă dreptul la viață este considerat inalienabil întrucât permite omului trăirea experienței și experimentarea valorilor precum fericirea (vezi H. J. McCloskey: Dreptul la viață), atunci dreptul la moarte, sau dreptul de a muri, ar putea fi considerat de o superioritate asemenea celui la viață prin simplul fapt că permite atingerea scopului vieții.

¹ H. J. McCloskey, „Dreptul la viață” în ed. Adrian Miroiu, *Etica aplicata*, București: Ed. Alternative, 1995, p.81

² Thomas Nagel, „Moartea”, în ed. Adrian Miroiu, *op. cit.*, p. 90.

³ Thomas Nagel, „Moartea”, *op. cit.*, p. 92-93.

Dacă prin moarte regăsim o eliberare, atunci rămâne nu numai alegerea, ci și datoria fiecăruia de a înțelege și de a aplica dreptul de a muri după propriul plac. Afirmarea existența dreptului de a muri sub forma sinuciderii nu înseamnă încurajarea acestei acțiuni sau intenția de a crea o tendință dezirabilă pentru acest fapt, ci este, de facto, afirmarea puterii noastre asupra finalului inevitabil. În ciuda tuturor dezbaterilor în legătură cu ce se întâmplă după moarte, fie că sunteți adepți ai ideii unei vieți de apoi, reîncarnării, multiversului, sau poate credeți că totul se sfârșește odată cu moartea trupului, singurul aspect dovedit și asupra căruia tuturor culturilor cad de acord este faptul că trupul este muritor, iar sfârșitul vieții fizice este moartea. Prin afirmarea dreptului de a muri afirmăm faptul că noi deținem puterea asupra sfârșitului care oricum este inevitabil.

Nu trebuie să interpretăm această abordare a subiectului drept o încurajare a sinuciderii în rândul oamenilor. În continuare vom face referire la *Mitul lui Sisif de Albert Camus* într-o argumentare a existenței dreptului de a muri prin prezentarea sinuciderii ca și concept multilateral. Din punct de vedere tradițional, este un concept acceptat de societate faptul că durerea sufletească, emoțională, psihică, este mai cruntă decât cea fizică, a corpului. Afecțiuni mintale precum depresia, anxietatea, tulburări de personalitate, sau tulburări de alimentație cum ar fi anorexia sau bulimia cauzează suferințe emoționale și psihice, afectează relațiile noastre cu cei din jur și concretizează o cortină grea între individul prins în cercul durerii emoționale și tot ce este dezirabil în viață. Sinuciderea poate reprezenta o posibilă variantă de manifestare a exercitării dreptului de a muri. Ideea de sinucidere, sau de drept de a muri în general, poate fi percepută ca fiind imorală sau absurdă din perspectiva cuiva care are anumite experiențe în viață, în timp ce din cea a cuiva care a acumulat de-a lungul vieții experiențe de o natură diferită, acest concept nu numai că este moral, ci reprezintă însăși eliberarea lor. „Singura adevărată ieșire”, spune Șestov, „se află acolo unde judecata omenească nu vede nici o ieșire...”⁴. Așa cum acolo unde o parte a societății vede în dreptul la moarte prin sinucidere o acțiune contra voinței lui Dumnezeu, Camus vede ceva absurd, iar o a treia parte vede libertatea prin eliberare dincolo de moarte. Dincolo de rațiune, există sentimente - afecte care determină parte din acțiunile noastre, absurde sau nu. Conform lui Camus, [omul absurd] „Știe doar că în această conștientizare atentă nu mai este loc pentru speranță”⁵. Astfel, asemenea eutanasiei, individul trebuie să așeze în balanță probabilitatea ca situația care îl determină să ia în considerare varianta sinuciderii să se îmbunătățească cu starea din prezent. Nu ne interesează dacă individul nostru urmează să ia o alegere bună și să pună punct unei suferințe care doar s-ar fi înrăutățit (astfel eliminând aspectele negative ale vieții), sau, din contră, urmează să își curme viața care s-ar fi îmbunătățit ulterior. Ceea ce ne interesează în acest eseu este să argumentăm existența dreptului de a muri tocmai prin această posibilitate de a greși, de a ne asuma alegerile și de a lua singuri deciziile referitoare la autonomia noastră.

Albert Camus spune că: „Omul absurd este cel ce nu se desparte de timp”⁶. Conform acestei afirmații, omul părăsește absurdul prin sinucidere. Se poate formula obiecția care se referă la ideea conform căreia astfel de măsuri sunt egoiste. Într-o societate care consideră deseori că este datoria fiecăruia de a-i face pe ceilalți să se simtă bine, de a le face celorlalți pe plac, ideea de a nu trăi pentru a fi propria persoană, ci pentru cei din jur, devine adânc înrădăcinată în concepția noastră asupra modului în care ar trebui să trăim. În ciuda faptului că viața fiecăruia are un anumit impact asupra vieții altor persoane (fiind astfel creată un fel de pânză de păianjen asociată relațiilor din societate), fapt pe care putem să îl afirmăm și despre moartea noastră, dreptul asupra acestora ne aparține în totalitate. Dacă nu luăm propriile decizii referitoare la viața noastră, nu noi avem drepturi, de orice natură ar fi acestea, ci aceia din jurul nostru dețin drepturi asupra noastră. „Vă las să judecați singuri dacă putem vorbi de egoism”⁷ dacă miza este integritatea și autonomia individului.

„Da, omul este propria sa finalitate. Și este singura sa finalitate”⁸. Prin această frază înțelegem că omul este finalitatea sa - credință care rezumă esența dreptului de a muri. Ergo, dreptul de a muri există și îl putem afirma atât în raport cu un caz medical, cât și în raport cu o suferință emoțională. În final, contextul a fost necesar doar pentru a oferi exemple care să susțină argumentul, însă, în realitate, dincolo de teze și argumente, motivul este irelevant. Așa cum spune filosoful francez, „este vorba despre o revendicare a omului împotriva propriului destin”⁹ - asta înseamnă dreptul de a muri.

⁴ Albert Camus, *Mitul lui Sisif*, Iași, Ed. Polirom, 2020, p. 52.

⁵ *Ibidem.*, p. 56.

⁶ *Ibidem.*, p. 102.

⁷ *Ibidem.*, p. 103.

⁸ Albert Camus, *op.cit.*, p. 121.

⁹ *Ibidem*, p.121.

AMINTIRI DIN CLUJ

10

Sara Bojincă, clasa a XI-a B: Pe data de 27 ianuarie 2023, am avut marea onoare de a interpreta piesa „Dictatorul” de Alexandru Kirițescu pe scena Liceului Pedagogic „Gheorghe Lazăr” din Cluj, în cadrul parteneriatului dintre cele două licee. De pe scenă am auzit râsete, aplauze, am simțit atenția tuturor celor din sală, plăcut surprinși de spectacolul nostru.

Aplauzele finale au fost furtunoase, moment în care m-am putut relaxa cu adevărat. Trupa Liceului Pedagogic ne-a încântat cu o piesă de teatru splendidă, „Panglica Fermecată”. Am rămas profund impresionată de seriozitatea de care au dat dovadă, de efortul pe care l-au

depus și, nu în ultimul rând, de ușurința cu care au interpretat personajele. Atunci, împărtășind cu toții amintiri din timpul repetițiilor, am găsit cu adevărat bucuria de a juca teatru. Nu mai contau nici grijile pe care ni le făcusem înainte, nici oboseala resimțită după spectacol, ci doar zâmbetele și atmosfera. La Cluj, am descoperit persoane minunate, deschise și binevoitoare, persoane care au contribuit la farmecul acestui oraș. Zilele aici au fost mai mult sau mai puțin un vis.

Denisa Maria Tilea, clasa a XI-a B: Excursia de la Cluj aș asemăna-o cu o filă de poveste dintr-o carte romantică, care surprinde finalul fericit. Ploaia din acele zile a fost portretizată de către lacrimile de bucurie, care spălau suspansul, iar cerul înainte de apus a fost creionat de ochii care scilipeau după sărut. Asisti la o întreagă piesă de teatru, care se sfârșește cu explozii de aplauze, la fel cum poți crede că iei parte la un spectacol diferit, sfârșit prin focuri de artificii. Totul este minunat și surprinzător, totul trebuie privit! Ideea este că nu te poți opri din a studia arhitectura, monumentele, simți că ai fost pictat într-un fel de tablou. Te simți artă, când de fapt orașul este arta care te face să te simți astfel.

Diana Bălănian, clasa a XI-a A: Experiența acestei excursii a fost cu mult mai plăcută decât cea anterioară. Nu doar că ne-a făcut să explorăm mai multe părți minunate ale orașului, dar și să legăm noi prietenii. Revenirea în Cluj m-a făcut să redescopăr frumusețea arhitecturii clădirilor istorice, printre care și cea a Teatrului Național, dar m-a făcut și să ies din zona mea de confort, creând prietenii atât cu colegii din școală, cât și cu elevii de la Liceul Pedagogic „Gheorghe Lazăr” din Cluj.

Darius Plăvițu, clasa a XI-a A: Excursia la Cluj a fost încântătoare, chiar dacă a fost al doilea an la rând când am mers acolo. Față de excursia trecută, de data aceasta ne-am ales noi singuri obiective de vizitat, iar pe lângă asta am mers și la stadionul „Cluj Arena” unde, din păcate, n-am văzut un meci foarte spectaculos, dar senzația de a fi pe un asemenea stadion a fost uimitoare.

Dragoș Lascu, clasa a XI-a A: Cel mai important aspect al acestui parteneriat a fost oportunitatea de a cunoaște noi persoane.

Alexandru Răducioiu, clasa a X-a B: Excursia a fost un mare succes. Fiind a doua mea călătorie la Cluj cu trupa de teatru, știam cât-de-cât la ce să mă aștept, dar această excursie a întrecut-o cu mult pe precedenta, cât și așteptările mele. Piesa noastră a fost apreciată de public. Deși

vremea nu a ținut cu noi, fiind frig și zăpadă, am apucat să revizitez centrul istoric superb. Deși scurt, acest voiaj a fost un succes pentru școală și mi-a lăsat multe amintiri plăcute.

Răzvan Horvath, clasa a X-a C: Excursia a fost o experiență plăcută, deoarece am putut vizita Clujul alături de persoane minunate. Ambele spectacole de teatru au fost uimitoare și de neuitat. Abia aștept să mai merg și în alte excursii frumoase.

Sorana Ferkel, clasa a X-a C: Am rămas cu o amintire de neuitat! Excursia la Cluj a fost plină de emoții, zâmbete și oameni minunați alături de mine. Mi-a plăcut foarte mult spectacolul pe care l-am ținut, alături de colegii din trupa de teatru, cât și biserica din centrul orașului care m-a făcut să mă documentez mai mult despre reperele turistice și renumite din Cluj. Aștept cu mare drag următoarea excursie!

Mihai Iașin, clasa a IX-a D: Excursia a fost extraordinară. Un oraș mare, plin de istorie și de oameni buni. Atmosfera pe tot parcursul excursiei, atât pe tren cât și în oraș este una de neuitat. Momentele mele favorite din excursie au fost serile petrecute alături de prieteni. Aștept cu nerăbdare următoarea excursie la Cluj! Să joc „Dictatorul” a fost o adevărată onoare, primul meu spectacol de teatru cu public diferit. A fost un adevărat succes. A fost un public extraordinar și mulțumim pentru primirea călduroasă!

Ianis Belbe, clasa a IX-a C: Excursia mi s-a părut o experiență foarte frumoasă, unde am avut oportunitatea de a afla multe lucruri noi și interesante. Am apreciat legătura creată între colegi, pe tren, la cazare și chiar și în plimbările prin oraș. Cel mai mult mi-a plăcut pe tren, la plecare și la întoarcere, unde am stat la povești, am jucat jocuri și am cântat. Jocul scenic de la Cluj a fost, în opinia mea,

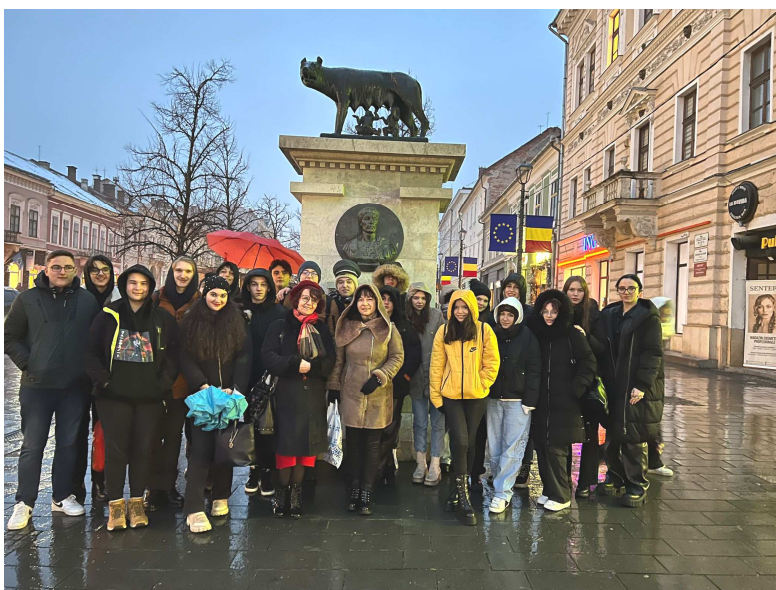
reușit. Cu toate că am improvizat puțin, pot spune că piesa a prins la public. Totodată, mă bucur că ne-am împrietenit cu trupa de la Cluj, pe care sper să o revedem cât mai curând.

Ariana Munteanu, clasa a IX-a A: Sunt mândră să spun că prima mea apariție în lumina reflectoarelor, ca „actriță”, a avut loc la Cluj. Cred că emoțiile fac ca totul să se simtă magic în ziua spectacolului. Sinceră să fiu, inițial am preferat să le ignor și chiar să fiu indiferentă față de aceste emoții, până când a venit momentul. Îmi amintesc atât de bine cum așteptam clipa în care trebuia să intru pe scenă, parcă o retrăiesc de fiecare dată când povestesc. Aveam un nod în gât, nu îmi mai simțeam picioarele, iar palmele îmi erau umede, dar, cea mai rea parte din tot a fost faptul că, în acele momente dinaintea intrării pe scenă, am avut impresia că nu mai știu nicio replică, nimic! Totul mi se învârtea în minte și totul era nimic! Nu știu ce s-a întâmplat pe scenă, dar cumva, rolul a ieșit le fel de bine precum la repetiții. Nu îmi explic cum emoțiile pot influența atât de mult felul în care este realizată o piesă de teatru. Totuși, sentimentul „de după” este ceva ce merită savurat din plin: extazul tuturor actorilor, zâmbetul încrezător al regizorului nostru preferat, aplauzele publicului necunoscut, admirația din ochii apropiaților care ne-au urmărit și, cel mai important, împlinirea pe care o simțeam chiar eu, ce-mi șoptea că toate repetițiile și-au avut rostul lor. Sper ca toți oamenii, mai ales adolescenții, să aibă parte măcar o dată de astfel de trăiri. Chiar eu sunt „victimă” acestei fermecătoare experiențe! Și, datorită companiei de la Cluj, am înțeles că emoțiile nu sunt inutile. Suntem oameni și este atât de frumos să simțim! Să trăim, simțind amarul tristeții pentru a ști să apreciem gustul dulce al momentelor de reușită!

Alexandru Oniță, clasa a IX-a A: Excursia a fost una distractivă. Am mers cu trenul, iar pe drum am cântat la chitară, am jucat jocuri și multe altele. O parte din noi am văzut meciul chiar din tribunele de la „Cluj Arena”.

Ștefan Radu, clasa a IX-a A: Excursia a fost una dintre preferatele mele. A început prin drumul cu trenul care, mă așteptam să fie plictisitor, însă a fost unul dintre lucrurile mele preferate din excursie: am vorbit, am cântat și ne-am distrat. Următoarea zi am fost la Liceul Pedagogic din Cluj. A fost o experiență unică.

Bogdan Burbău, clasa a IX-a A: La Cluj a fost pur și simplu extraordinar, unul dintre orașele mele preferate. Cu siguranță, va avea un loc special în inima mea, deoarece acolo mi-am jucat piesa mea de debut „Dictatorul” alături de colegii mei minunați. Oameni frumoși, locuri frumoase, amintiri și mai frumoase! Pot să spun că sentimentul de a te afla pe scenă, jucând un personaj căruia i-ai studiat tipologia și caracterul, și care ți se potrivește ca o mănușă, este unul genial. Te simți atât de natural și de relaxat, încât mulțimea dispare. Ești doar tu, scena și actorii. Am avut puține emoții, recunosc, dar au dispărut îndată ce „Bobo” a rămas în culise și „Primul” a intrat în scenă. Normal că nu pot lăsa deoparte sentimentul de triumf și mândrie și de munca depusă de trupa noastră de teatru, muncă, desigur, care nu a fost în zadar, fiindcă le-am oferit elevilor din Cluj un spectacol „ca la carte”!

DEBUT POETIC

DESPRE DRAGOSTE, ÎN TOATE FORMELE EI

Ochii verzi

Lily

O pereche de ochi verzi
Ca iarba în plină vară;
În ei, n-ai cum să nu te pierzi
Sau să-i privești ultima oară.

Printr-o mulțime alții îi caut,
Îi caut căci nu pot să-i uit,
Mi-aduc aminte de început,
Al lor străpungător privit.

Și de-ar fi să-i văd din nou,
Mi-aș dori, în altă viață,
Să-i simt în piept ca un ecou
Ce-mi topește inima de gheață.

Ploi de vară

Lily

Cum soarele se stinge afară,
Îmi bate-n geam o nouă seară,
O seară rece în ploi de vară,
Le privesc și aștept s-apară
Ochii tăi, zâmbind, să-mi ceară
Să mai dansăm ultima oară.

Toamna

Lily

Toamna mea și a ta,
O toamnă pictată în nuanțe
Calde, de galben solar în care s-au strecurat
Vișiniul vinului, ce s-a vărsat în inimile
noastre,
Inimi de foc și soare,
De struguri și gutui amare;
Inimi de copii,
Ce odată au visat îngerii de omăt argintii.

Te-aș privi...

Lily

Oră de oră și zi de zi
Aștept și aștept, dar nu mai vii.
Pe cer sunt stele mii și mii,
Strălucesc, ca ochii de copii.

Și seară de seară, dispare câte una,
Și totuși în locul său rămâne luna,
Și stea cu stea, treci pe lângă ea,
Și-așa privesc la ele, cum la tine aș vrea,
Pentru totdeauna...

Arta Speranței

Ariadna

Veri călduroase,
Cu nopți amoroase;
Am făcut o artă
Din speranța moartă;
Am făcut din cioburi
Cele mai frumoase ecouri;
Am scris romane
Din vieți de milioane,
Și am pierit triumfător,
În lumina unui reflector.

Actorii

Ariadna

Pune machiajul de scenă,
Și adormi cu el în pernă;
Nu te teme să fii trist,
Asta înseamnă să fii artist.

Zâmbetele-ai făcut cioburi,
Te-ai săturat de roluri,
Replicile-s acum în ecouri,
Că inimile n-ascund doruri.

Publicul vrea tragedie,
Cui îi mai pasă de iubire?
Totul ține de regie,
Caută-ți emoții în privire.

Clișee romantice

Ariadna

Știu că sună a clișeu,
Dar te visez mereu,
Mereu în adâncul mării,
În paradisul dat uitării;
Și te-aș căuta în suflete,
Numele, în urlete,
Să ți-l caut în oceane,
Să ți-l pierd în icoane.

Un el

Ariadna

Durerea îl inspiră,
Prin poeme se exprimă,
Parcă dragoste respiră,
Îmi rămâne o enigmă,
Urma lui se imprimă.

Într-o glumă, o îmbrățișare
Am găsit o alinare;
Un prieten, un coleg, un rost,
În ochii lui, un adăpost.

„NUANȚELE ADOLESCENȚEI”

Expoziție organizată de: CAMELIA MARIA CĂRĂBAȘ, clasa XI-a B

DENISA MARIA TILEA, clasa a XI-a B

Coordonator: Prof. MARIA CRISTA

Începând cu data de 21 ianuarie 2022, am pus în practică ideea unei expoziții, menită să ofere elevilor doritori ai liceului nostru șansa să își exprime creativitatea prin diferite forme cum ar fi: poezii, fotografiile, picturi sau desene. Câteva din temele propuse au fost: adolescența, natura, feminismul, libertatea, identitatea și drepturile omului. Astfel, timp de două luni, noi am preluat toate operele artistice ale participanților și le-am căutat un loc pe pereții liceului, pentru a le pune în evidență și pentru a putea fi admirate de toată lumea.

Toate operele realizate au fost foarte frumoase, expresive, interesante, captivante și au primit aprecieri atât din partea elevilor, cât și din partea profesorilor. Pe această cale dorim să mulțumim tuturor celor care au ales să își expună lucrările și să-i felicităm pentru curajul și inspirația de care au dat dovadă.

LABIRINTUL DIAVOLULUI

DENISA MARIA TILEA, clasa a XI-a B

Desideria Leonti se grăbea să ajungă în dormitorul de la etaj, urcând în fugă scările și respirând greu. Își ținea marginile rochiei ridicate, șifonând materialul fin în strânsoarea pumnilor. Verifica din ce în ce mai des în spate, asigurându-se că nu o vede nimeni, că nu poate fi urmărită. Ura din întreg sufletul său senzația pe care această vilă i-o oferea, se simțea izolată de intimitate, lăsată pradă privirilor altora, a unor persoane pe care nici măcar nu apucase să le cunoască foarte bine, iar numele vreuneia nu i-a părăsit buzele vreodată. Totul se desfășura precum în poveștile romantice pe care le citise în tinerețe, când încă putea fi considerată o adolescentă.

Problema este că acum Desideria a devenit un adult în toată firea și povestea în care trăiește ea, indiferent de romanța care avusese loc, face parte dintr-un roman polițist. Iar ea este criminalul. A trântit ușa camerei, lăsând-o să se izbească cu o putere surdă de peretele de un galben palid. Și-a privit chipul în oglindă, înlăturând din conturul feței câteva șuvițe care îl alcătuiau. Și-a scuturat apoi disperată capul, crezând că astfel își va alunga gândurile, că vor fi azvârlite undeva în fundul întunecat al garderobei și vor fi lăsate pentru veșnicie acolo, pentru că ea trebuia să părăsească inevitabil locuința. Și-a ridicat mâna tremurândă și a aruncat sticluta ascunsă în palmă direct în oglindă, privind cum înfățișarea sa se sfărâmă pe podeaua din lemn, care scârțâia sub agitația sa. A început să împacheteze grăbită doar lucrurile necesare. Identitatea falsă îi era deja pregătită. Și-o asumase.

Ajunsă aranjată în salon, ca și când exercițiul executat pentru a rămâne calmă ar fi avut un efect brusc, efervescent, a aruncat o ultimă privire peste cadavrul celui pe care îl iubea; pe care l-a iubit. Acum erau doar niște simțiri moarte, rămase atașate de ceea ce a însemnat odată jumătate din sufletul său. A pășit grăbită spre ușă, ignorându-și frica, visând către un nou viitor. Un viitor prosper, unde banii erau singura sursă de fericire, unde libertatea o putea îmbrățișa, simțindu-se astfel în siguranță. Banii care acum erau doar ai săi, aveau să asigure tăcerea altora. Se va muta probabil singură pe o insulă, pe o insulă înrămată de albastrul viu al vreunui ocean. Se întreba în tot acest timp, neatinsă încă de o stare de șoc suficient de profundă, cum de a ajuns să comită această crimă? Cum de s-a lăsat pradă senzației de succes? Un tren al gândurilor se învârtea în mintea sa, un haos creștea din mișcarea continuă a acestuia. Totul era un amalgam de senzații. De pericol. Fiindcă trebuie amintit că cel pe care Desideria l-a iubit a fost unul dintre cei mai cunoscuți miliardari ai lumii. Aceasta nu conștientiza faptul că această crimă avea să fie depistată curând, că poza sa va apărea pe primele pagini ale ziarelor, că libertatea sa actuală era doar un avertisment pentru furtuna care avea să o găzduiască. Totul fusese o iluzie și ea era surzită de foșnetul banilor și orbită de mulțimea acestora, acaparată complet de puterea lor. Își citise alegerile printre rânduri, își croise destinul din cele mai scumpe acțiuni, cu cele mai mari prețuri. Poate dacă ar fi ales doar să fugă, lumea ar fi crezut-o slabă, o fricoasă. Mai bine era crezută dispărută, mai bine era de negăsit.

Desideria Leonti disprețuia conceptul de egalitate între bărbați și femei. Considera specia masculină una amuzantă. Iar când s-a simțit prinsă în cușcă, când a simțit că este încet, încet întemnițată de iubire, a ripostat. A luptat de după cortină înapoi, până când a atacat vizibil, dar când cortina avea să se retragă, la fel o va face și ea. Va rămâne cu umbrele, în întuneric. Se va scălda în banii care precum o pătură s-au învelit în jurul ei. Ea se crede protejată, când de fapt ei o sufocau.

Doamna Leonti era prizonieră în labirintul diavolului, iar averea pe care pusese mâna nu îi asigura ieșirea, ci o transforma în pradă, iar autoritățile erau flămânde. Când a apăsat mânerul pentru a păși spre aerul aspru de afară, pe care deja aproape îl simțea imprimându-se în tenul său, o mână a cuprins-o de umăr, iar ea a tresărit. Nu a țipat, deoarece nu se putea declara chiar atât de speriată. Nu încă. S-a întors, dar nimeni nu era acolo. A privit întunericul în ochi, care începea să prindă formă de-a lungul camerei, gustându-i privirea. Era ageră. S-a întors precaută și a fugit către iluzia libertății, pe primele poteci ale labirintului. Desideria Leonti îmbrățișa iluzii, iar acestea o îmbrățișau înapoi. În timp ce aceasta pornea hotărâtă spre noul ei viitor scufundat în amarul provocat, nu a realizat că această crimă era și produsul prosopagnosiei. Era ca și când boala s-ar fi șters definitiv dintre grijile sale sau a fost amestecată involuntar cu alte gânduri. Datorită acesteia, Desideria Leonti nu putea recunoaște fețele persoanelor, toate pentru ea erau la fel. Atunci când privești în abis și abisul privește în tine.

Desideria Leonti a ucis persoana greșită. Cadavrul aparținea servitorului. Averea a ajuns și ea o iluzie.

NOSTALGIA SERBIEI

16

Sara Bojincă, clasa a XI-a B: Serbia, o țară plină de surprize, de o frumusețe aparte, ne-a fost gazdă timp de trei zile, oferindu-ne amintiri de neuitat. Echipa Sanitarii Pricepuți, din care fac și eu parte, a realizat o demonstrație de prim-ajutor în Pancevo. Am avut emoții mari, dar totul a decurs perfect. Atât buna coordonare cât și cunoștințele acumulate, ne-au fost de mare ajutor. La Belgrad, cel mai impresionant a fost apusul de soare văzut de la Kalemegdan. Peisajul era mirific, desprins din basmele despre regate în plină glorie. Nu m-am simțit niciodată atât de fericită cum am fost atunci, făcând poze alături de prieteni, soarele zâmbindu-ne blând. Nu voi uita niciodată prima mea vizită într-o țară străină.

Vlad Enescu, clasa a XI-a B: Serbia a fost o țară neașteptat de frumoasă, iar Belgradul este o capitală superbă. Atmosfera a fost una genială și aș repeta această experiență oricând.

Alexandru Boboc, clasa a XI-a B: Proverbul „A treia oară e cu noroc” rezumă precis ceea ce simt când mă gândesc la Serbia. Spun asta, nu doar pentru că e a treia excursie în care am fost, ci pentru că am avut norocul de a învăța ceva cu totul și cu totul neașteptat despre vecinii noștri. Pentru cineva care nu a mai părăsit granițele patriei, Serbia mi s-a părut o țară în care predomină un contrast cunoscut dintre bogăție nejustificată și sărăcie „lucie”. Deși par cinic, oamenii acestei țări îmi inspiră modestie prin munca pe care o depun în folosul binelui țării, fără a primi ajutor semnificativ din altă parte. Sârbii au un respect deosebit pentru cultură, istorie și religie. Am avut plăcerea de a vedea una din cele mai frumoase catedrale ortodoxe din Europa, Sfântul Sava. Aceasta a fost construită doar din bani publici. În Belgrad am văzut cetatea orașului păstrată exemplar, de unde am admirat confluența râului Sava cu Dunărea. Singurul lucru care lasă de dorit este infrastructura monotonă a orașului. În schimb, Grădina Zoologică a fost cea mai grozavă zonă vizitată, deoarece am avut șansa de a vedea animale despre care tata mi-a spus că nu le voi mai vedea decât în poze. Și el a fost uimit când a văzut pozele pe care le-am făcut cu tigri, lei, bizoni, gheparzi, pinguini, pitoni, antilope, maimuțe și alte viețuitoare. Belgrad este un oraș superb.

Ștefan Pircea, clasa a XI-a B: Serbia este o destinație excelentă pentru excursii școlare. Are o istorie bogată, natură frumoasă, cultură interesantă și oameni prietenoși. A fost o excursie minunată, în care mi-am făcut multe amintiri frumoase. Aș putea spune că a fost cea mai reușită excursie de până acum.

Alexandra Răduică, clasa a XI-a B: Serbia a fost o surpriză pentru mine, nu mă așteptam să-mi placă atât de mult, dar capitala ei, Belgradul, m-a uluit în cel mai frumos mod. M-am îndrăgostit de relieful ei, iubesc străzile care sunt în pantă, oferind o priveliște mai amplă a orașului. Am avut parte de un apus de soare magic la cetatea Kalemegdan, însă cel mai frumos moment a fost cu o pisică pe care am găsit-o în drum spre cetate și pe care

voiam să o iau cu mine în România, dar din păcate nu s-ar fi putut... De asemenea m-a bucurat foarte mult vizita la Grădina Zoologică, unde am văzut animale superbe. Mă bucur nespun că am vizitat acest oraș, îmi doresc să mă reîntorc pentru că sunt, cu siguranță, mai multe lucruri de descoperit aici.

Alexandru Boagiu, clasa a XI-a A: Excursia în Serbia a fost, de departe, cea mai specială excursie de până acum, totul a fost extraordinar, de la cazarea superbă și modernă în care

am stat în cele trei zile, până la priveliștea splendidă de care am avut parte la cetatea Belgradului, cu râul Sava care se vărsa în Dunăre. Am fost profund surprins de aspectul Belgradului și de contrastul dintre arhitectura modernă și cea de tip comunist a acestuia. După această experiență, pot spune cu drag că Serbia, mai exact Belgradul, este o locație turistică foarte frumoasă cu multe lucruri rămase de

descoperit pentru care aș fi bucuros să mă reîntorc în viitorul apropiat.

Sebastian Tulbure, clasa a XI-a A: Pentru mine, excursia la Belgrad a fost cea mai reușită excursie. Am avut ocazia să mergem în altă țară, să vedem niște obiective turistice absolut minunate. Cazarea din Belgrad a fost una deosebită, am avut acces la o sală de jocuri. Obiectivul meu preferat a fost Grădina Zoologică, acolo am avut ocazia să văd animale pe care nu credeam că o să le văd vreodată în viața mea. În concluzie, excursia a fost una de nota zece și aștept cu nerăbdare următoarea excursie!

Andreea Feraru, clasa a XI-a C: Pentru mine, excursia la Belgrad a fost foarte așteptată. Nu doar pentru că urma să plec, alături de colegii mei din echipa de Sanitari Pricepuți, dar am avut și ocazia să ies, pentru prima dată, din țară fără părinții mei. Cu toate că, la plecarea din oraș și până la sosirea în vamă atmosfera a fost una ușor amorțită, atunci când ne apropiam ușor de capitala Serbiei, ambianța a devenit din ce în ce mai bună până la sosire. A doua zi a fost una frumoasă, dar și obositoare. Încă de dimineață, am plecat spre centru orașului pentru a vizita cele mai importante obiective turistice și pentru a cunoaște orașul mai bine. De la Catedrala Sfântul Sava până la ultima atracție din ziua aceea, Cetatea Kalemegdan, am avut parte de o experiență uimitoare, cu multe peisaje care îți tăiau respirația, străzi împrejmuite de clădiri impunătoare și pline cu turiști și localnici. Excursia, de un mare succes, a fost o oportunitate să învățăm despre aceasta capitală situată pe Dunăre, să ne facem noi prieteni și să petrecem timp împreună.

Mihaela Todor, clasa a XI-a D: Pentru mine, această excursie a fost una dintre cele mai reușite și frumoase. A fost prima în afara țării la care am participat și mi-a făcut o mare plăcere să fiu acolo. Cazarea m-a surprins într-un mod plăcut, nu mă așteptam la atât de mult confort. Obiectivele turistice au fost uimitoare, Catedrala Sf. Sava mi s-a părut extraordinară. Grădina Zoologică a fost preferata mea și m-a surprins numărul de animale, iar cetatea, la apusul soarelui, a fost incredibilă. Am făcut multe poze pentru amintiri și am petrecut cele trei zile cu niște oameni minunați, care au făcut excursia și mai frumoasă decât era deja. Sper că o să mai pot face parte din astfel de excursii.

Alexandru Răducioiu, clasa a X-a B: Excursia a fost un mare succes. Sanitarii Pricepuți s-au descurcat de minune la demonstrația lor, iar demonstrația celor de la liceul gazdă a fost la fel de impresionantă. Belgradul e un oraș frumos care, deși mai are nevoie de niște renovări și restaurări, merită vizitat. Deși dintr-o serie de întâmplări nefericite am fost nevoiți să stăm la un hotel în Novi Beograd, departe de centru, am reușit să ne deplasăm cu transportul în comun. Centrul istoric a fost foarte frumos și am avut ocazia să admir arhitectura și cultura. Am vizitat Narodni Muzej, Muzeul Național al Serbiei, unde am văzut multe artefacte ale istoriei Serbiei și, de asemenea, multe picturi și sculpturi, printre care o pictură semnată Van Gogh.

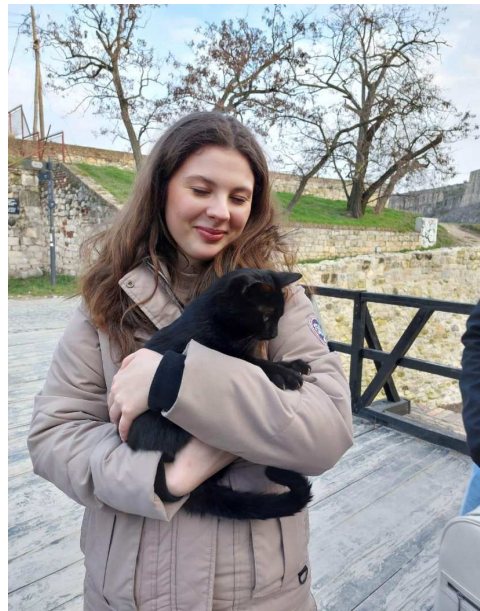
Răzvan Horvath, clasa a X-a C: Excursia în Serbia este prima mea excursie cu școala într-o țară străină și una dintre cele mai frumoase excursii în care am fost. Am fost impresionat de Grădina Zoologică unde se aflau fel de fel de animale exotice, de cazarea care a fost cu mult peste așteptările mele, dar și de contrastul creat de blocurile comuniste și cele moderne din Belgrad.

Sara Szöllő, clasa a X-a C: Excursia m-a lăsat plăcut surprinsă încă de când am plecat cu autocarul, pentru că am avut șansa să socializez mai mult cu persoane cu care nu vorbisem, cu care am legat prietenii și cu care m-am distrat în toată excursia. Cazarea a fost superbă, spațioasă și ne-a dat ocazia să descoperim bucătari adevărați printre noi. Cu toate că, a doua zi, am parcurs foarte mult drum pe jos, am avut prilejul să vizităm cele mai importante atracții turistice din Belgrad, care pe mine m-au încântat. Cel mai frumos a fost la Grădina Zoologică, dar și la Cetate, unde am putut vedea Dunărea în toată splendoarea ei. Pentru mine, a fost o experiență nouă pentru că nu am fost niciodată la Belgrad.

Sorana Ferkel, clasa a X-a C: Ca o primă idee, aș vrea să precizez faptul că excursiile în altă țară sunt o altă experiență... De când eram mică, îmi doream să merg în excursii cu colegii în alte țări, să pot să descopăr lumea. Din această excursie am rămas impresionată de Parlamentul Serbiei și de cetatea Belgradului. Au multe clădiri vechi, dar și moderne, un contrast ce arată un pic diferit, dar special. Mi-a plăcut Grădina Zoologică, unde am putut să mă bucur de unele animale pe care nu le-am văzut niciodată. Centrul Belgradului este superb. Aștept cu nerăbdare următoarele excursii.

Larisa Voron, clasa a X-a C: Excursia în Serbia a fost o experiență de neuitat, a fost prima excursie în altă țară și a fost perfectă. Am văzut peisaje și locuri incredibile pe le-aș mai vizita încă o dată cu mare drag. Am apucat să îmi cunosc mai bine prietenii și să ne creăm amintiri minunate împreună. Mă bucur că am luat parte la o astfel de excursie pentru că m-am simțit foarte bine.

Alexandra Ionele, clasa a X-a C: În excursia în Serbia m-am simțit foarte bine, a fost foarte frumos și pot spune că a fost o experiență de neuitat. Cel mai mult mi-a plăcut catedrala, m-a fascinat arhitectura și obiectele valoroase din ea. Grădina Zoologică a fost superbă, am avut ocazia de a vedea animale pe care nu le-am mai văzut, dar cel mai important lucru a fost că am avut ocazia de a le vedea împreună cu prietenele mele. Excursia în Serbia a fost cea mai frumoasă excursie în care am fost până acum!

Ștefan Radu, clasa a IX-a A: Excursia a fost cu adevărat specială, datorită faptului că a fost prima excursie în care am ieșit din țară și am avut șansa să colaborăm cu elevi de o altă naționalitate. În prima zi, am fost la Pancevo, unde colegii noștri de la Sanitarii Pricepuți au făcut demonstrații în fața elevilor sârbi. În a doua zi, de dimineață, am vizitat Catedrala Sf. Sava. Am fost uimit de mărimea ei! Mai târziu am fost la Grădina Zoologică unde am văzut multe animale pe care nu le mai văzusem înainte, cum ar fi pinguinii, iar la finalul zilei am fost la cetate. Am aflat mai târziu că am mers 20 de kilometri pe jos, o surpriză... obositoare.

Tudor Abrudan, clasa a IX-a A: Mi-a plăcut foarte mult în Serbia, mai ales Grădina Zoologică și cetatea Kalemegdan. Cel mai mult am stat să admir maimuțele și reptilele. A fost o experiență de neuitat! Am rămas cu multe amintiri frumoase. Mi-a plăcut și cât de prietenoși au fost colegii noștri mai mari cu noi, am râs foarte mult cu ei.

Luca Al-Nicoli, clasa a IX-a A: A fost o excursie frumoasă și foarte bine organizată. Cel mai mult mi-a plăcut vizita la Grădina Zoologică și Kalemegdan. La Grădina Zoologică am văzut pinguini, urși polari, multe specii de maimuțe și multe altele, iar la Kalemegdan am avut parte de o priveliște fabuloasă a cetății și a Dunării. Arhitectura orașului cuprinde atât o parte veche, cât și una nouă. Deși comunicarea prin intermediul telefoanelor a fost limitată, ne-am descurcat în privința a tot ceea ce ne-am propus.

Alexandru Oniță, clasa a IX-a A: Excursia în Serbia a fost una specială fiind într-o țară străină. În Belgrad am vizitat multe obiective turistice, dintre care cel mai mult mi-a plăcut Grădina Zoologică și arhitectura clădirii Parlamentului. Îmi doresc să mai facem excursii și în alte țări străine pe viitor.

Riana Fudulu, clasa a IX-a A: Excursia în Serbia a fost una inedită, deoarece a fost într-o țară străină. În prima zi am fost la Pancevo, unde Sanitarii Pricepuți au făcut schimb de experiențe cu cei din Serbia. În a doua zi, am vizitat cea mai mare catedrală ortodoxă din lume, despre care am aflat că a fost făcută doar din donații. După aceea am vizitat Grădina Zoologică, unde am văzut foarte multe animale noi cum ar fi tigrul alb sau foca cea veselă. La finalul zilei, după ce am ajuns la cazare, am aflat că am făcut 20 de kilometri în acea zi.

A fost o excursie frumoasă, unde mi-am făcut prieteni noi și am vizitat locuri minunate.

Sebastian Fialcovski, clasa a IX-a A: Personal, excursia în Serbia mi s-a părut una din cele mai reușite. Faptul că am vizitat o țară străină, cu tradițiile și obiceiurile specifice foarte interesante. Cel mai mult mi-a plăcut Catedrala Sf. Sava deoarece arhitectura, picturile și poveștile din spatele construirii ei sunt extraordinare.

Ianis Belbe, clasa a IX-a C: În acel weekend, am avut parte de niște momente inedite, în Serbia! Am gustat preparate specifice țării și am socializat cu o parte din sârbi. Cel mai mult m-a intrigat Catedrala Sf. Sava. Grandoarea sa m-a bulversat, nu mai zic de atenția extraordinară la detalii. M-am distrat pe cinste acolo, pe străzile Belgradului. Încă nu pot să cred că am mers în jur de 15 Km, dacă nu mai mult, pe jos. Printre momentele memorabile a fost și oportunitatea de a găti, în alte condiții față de cele obișnuite mie. Sunt foarte multe lucruri de povestit și de vizitat în Belgrad! În final, m-am bucurat că am luat parte la o excursie pe cât de educațională, pe atât de distractivă.

PAGINA DE POEZIE

Despre viață și toate emoțiile ce o compun...
Colorat

BIANCA IGNAT, clasa a XII-a B

Desenează-mi pe alb ce gândești
Fără cuvinte, fără să vorbești
Colorează fiecare parte despre noi
Întinde-ți visurile pe ale tale foi.

O inimă plină de flori albastre
La fel ca ochii mei din poveștile noastre
Nu vreau să fie o artă
Te pierzi în ei, dar nu ai nevoie de hartă.

Fă-mi pe mână un curcubeu
Așa mi-e sufletul când te văd mereu
Ca florile de primăvară colorat
Fără vreo pată neagră l-ai păstrat.

Ascunde într-un colț al meu nume
Al tău, va fi la mine în albume
Micul meu desen secret,
Pe-o filă albă ruptă din caiet.

Rânduri despre tine

RĂZVAN DUMITRAȘCU, clasa a XII-a B

Lacrimile au început
a scrie
Antiteza între vis și
realitate s-a pierdut
Printre clipe din
basmе, șoapte
mlădioase.
Amintiri de lângă
stele, pauze de
tăcere.
Opere de creat, pe

tablouri le-am pictat.

Marea îmi dă libertatea de a sta doar cu tine
Iar buzele, ochii... de fapt tot. Mă simt bine!
Iubesc felul în care mă iubești
Și trăiesc,
Trăiesc cu tine ceva de poveste,
Un amalgam de emoții pentru noi,
Să știi că vreau să fii fericită cu mine!
E-o poveste despre noi, rânduri pentru tine.

Puteai fi... dar nu ai fost

AMINA POTERAȘU, clasa a IX-a B

Din clipa în care te-am văzut
Am simțit cum inima-mi ia foc,
Iar în momentul acela am știut
Că mă aflu în cel mai special loc.

Uitându-mă la tine
Simțeam cum mă învăluie mii de gânduri
Pe care mintea nu le-a mai putut ține
Însă inima le-a luat cu mândrie.

Pierzându-mă ușor în al tău Univers colorat,
Am descoperit ce e aceea dragoste.
Lăsându-mi conștiința în spate
Vedeam cum toți s-au mirat.

Ușor, ușor ne-am contopit
Formând o stea de neclintit,
Uimind o lume-ntreagă
Cu a noastră vrajă, dragă.

După ani lumină tot nu ne plictiseam,
Zi și noapte tot vorbeam.
Uitând că timpul trece,
Ne scufundam sub Luna rece.

Acolo nimeni nu vedea
Ce faceam și ce vorbeam.
Stăteam singuri și râdeam
De satelitul ce ne urmărea.

Eu chiar am crezut
Că sateliții nu îl vor interesa,
Dar într-o zi am căzut
Într-un abis colosal.

Fără putere cădeam în gol
Nu mai aveam niciun rol.
Nici loc nu mai aveam în a lui viață,
Atârnăm de un fir de ață.

Nu credeam că voi fi alungată,
Însă viața îți arată
Că nu poți niciodată
Să formezi o bucată.

Așa plutesc în infinit
Căutând ceva ce nu găsesc,
Visând la ceva învechit
În care nu mă regăsesc.